

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2CoCsp/24/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1120209582
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Nadežda Wallnerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2026:1120209582.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Nadeždy Wallnerovej a členov senátu JUDr. Michaely Královej a JUDr. Ivany Jahnovej, v právnej veci žalobcu: O. Y., D. XX.XX.XXXX, N.: S. U. XXX, XXX XX S.G. U., zastúpená: Mgr. Richard Bebjak, advokát, so sídlom: Lermontovova 14, 811 05 Bratislava, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom: Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený: JUDr. Katarína Hegedúšová, advokátka, so sídlom: Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava, o zaplatenie 1.544,- eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 28. marca 2025, č. k. B1-19Csp/33/2020-122, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 28. marca 2025, č. k. B1-19Csp/33/2020-122, potvrdzuje.

II. Žalobkyni sa proti žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v pomere 100%.

odôvodnenie:

1. Mestský súd Bratislava IV rozsudkom zo dňa 28. marca 2025, č. k. B1-19Csp/33/2020-122, uložil žalovanému povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobkyni sumu 1.544,- eur. Konal na podklade žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala od žalovaného zaplatenia sumy 1.544,- eur z titulu primeraného finančného zadosťučinenia v súlade s § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

2. V žalobe uviedla, že žalobkyňa ako dlžník a žalovaný ako veriteľ, uzavreli dňa 15.12.2011 zmluvu úvere číslo XXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytol žalovaný žalobkyni úver vo výške 1.700,- eur s tým, že v zmluve bola dohodnutá odplata vo výške 1.636,- eur označená ako „príslušný poplatok“. Odplata bola splatná v 12. mesačných splátkach po 278,- eur, počnúc dňom 23.01.2012. Žalobkyňa žalovanému uhradila celkovú sumu 6.846,27 eur, tzn. o 5.146,27 eur viac, než bola výška úveru. Poslednú splátku vo výške 5.618,27 eur žalobkyňa uhradila v prospech žalovaného na základe písomnej výzvy zo strany žalovaného pod hrozbou exekučného konania. Žalobkyňa sa následne voči žalovanému domáhala ochrany svojich práv v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 7C/71/2014, a to vydania bezdôvodného obohatenia, nakoľko predmetná zmluva o úvere je v rozpore s právnou úpravou zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, keďže neobsahuje náležitosti vyžadované zákonom, a v dôsledku čoho je úver bezúročný a bez poplatkov. Okresný súd Žiar nad Hronom rozsudkom pod č. k. 7C/71/2014-35, zo dňa 04.08.2015 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 12Co/346/2017-144, zo dňa 30.11.2017, zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 5.146,27 eur s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia. Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v čase uzatvárania dvojstranného právneho úkonu bola žalobkyňa na starobnom dôchodku, preto finančné prostriedky

nemohli byť čerpané pre účel jej výkonu súkromno-podnikateľskej činnosti, resp. povolania. Zmluva o úvere je formulárovou zmluvou, ktorej obsah vyplnil pracovník žalovaného, ktorý neskúmal skutočný účel poskytnutia finančných prostriedkov, tento účel bol vyznačený na dvojstrannom právnom úkone úmyselne (absencia akéhokoľvek možného ďalšieho účelu čerpania finančných prostriedkov v zmluve); s cieľom eventuálne pro futuro pozbaviť žalobkyňu jej eventuality práv, ktoré tomuto priznávajú právne predpisy na úseku ochrany spotrebiteľa. V zmluve o úvere absentujú základné kogentne stanovené predpoklady v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a to predovšetkým výška ročnej percentuálnej miery nákladov, resp. úročenia a termín poslednej splátky plnenia. Preto je nutné úver kvalifikovať ako bezúročný a bez poplatkov. Podľa názoru súdu výška dojednaného „príslušného poplatku“ predstavovala návratnosť oproti poskytnutému plneniu viac ako 96%, čo je v rozpore s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka a so zaužívanou praxou pri zohľadnení úročenia úverov poskytovaných bankovými subjektmi v čase uzatvárania dvojstranného právneho úkonu. Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 7C/71/2014-35, zo dňa 04.08.2015 bol následne potvrdený odvolacím súdom a nadobudol právoplatnosť dňa 08.03.2019. Žalobkyňa ďalej uviedla, že jej vznikol nárok na primerané finančné zadostučinenie v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, nakoľko si v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 7C/71/2014 úspešne uplatnila svoje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, kde bolo konštatované porušenie ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch ako aj ustanovení Občianskeho zákonníka zo strany žalovaného. Z tohto dôvodu si žalobkyňa uplatnila voči žalovanému primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.544,- eur, čo predstavuje 30 % zo sumy bezdôvodného obohatenia, čo sa dá považovať za primerané finančné zadostučinenie. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadostučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť satisfakčnú a sankčnú funkciu, a zároveň to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším porušovateľom spotrebiteľských práv. Žalobkyňa uviedla, že aj keď jej úlohou nie je ujmu preukazovať, výšku primeraného zadostučinenia odôvodňuje tým, že došlo k porušeniu ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, keď žalovaný požadoval a prijal odplatu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi, a to až do rozsahu úžery pri uplatňovaní úroku 93,26% ročne. Žalobkyňa svoje právo musela hájiť pred súdom prvej inštancie, ako aj pred odvolacím súdom, nakoľko žalovaný voči rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie. Žalovaný nekonal s požiadavkami odbornej starostlivosti a zároveň podstatne porušil zákaz nekalých obchodných praktík a úmyselne sa snažil obísť ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch. Následne napriek právoplatnosti a vykonateľnosti súdneho rozhodnutia žalovaný priznanú sumu z titulu bezdôvodného obohatenia dobrovoľne neuhradil a žalobkyňa musela podať návrh na vykonanie exekúcie a až v rámci exekučného konania došlo k vymoženiu bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa ako spotrebiteľka sa pustila do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším porušovateľom spotrebiteľských práv, aj keď jej hrozilo, že v spore nebude úspešná a bude zaviazaná na úhradu trov právneho zastúpenia žalovaného.

3. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť. Uviedol, že neuznáva žalobkyňou vznesený nárok na finančné zadostučinenie ani čo do dôvodu, ani čo do výšky. Zdôraznil, že žalobkyňa nijakým relevantným spôsobom vznesený nárok neodôvodnila. Žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie finančného zadostučinenia, žalobkyňi nevznikla. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. síce priznáva spotrebiteľovi právo domáhať sa primeraného finančného zadostučinenia, avšak toto ustanovenie je potrebné vykladať reštriktívne. Pri rozhodovaní o tom, či sa prizná primerané finančné zadostučinenie a v akej výške, je potrebné zohľadniť nielen úspešnosť toho ktorého účastníka, ale aj iné okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad. Primerané finančné zadostučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Cieľom primeraného finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušení. Žalovaný uviedol, že rešpektuje rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom a má za to, že toto rozhodnutie má dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej a generálnej prevencie. Vzhľadom na okolnosti prejednávaneho prípadu je prípadné priznanie náhrady finančného zadostučinenia neprimerané. Žalovaný požiadaval súd, aby pri posudzovaní uplatneného práva posudzoval konkrétne okolnosti týkajúce sa vzťahu žalobkyne a žalovaného a pri rozhodovaní vzal do úvahy aj konanie žalobkyne. Priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva už nie je možné napraviť inak. Súd by mal vziať do úvahy aj konanie žalobkyne, ktorá sa domáha vydania finančného zadostučinenia napriek tomu, že

sama konala v rámci kontraktáčného postupu ľahostajne, keď svojim podpisom vyhlásila, že súhlasí s obsahom zmluvy, bola oboznámená so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, nemala k nim žiadne výhrady a zaviazala sa ich dodržiavať. Žalobkyňa svojim podpisom na zmluve ďalej prehlásila, že si zmluvu prečítala, že ju uzatvorila vážne, zrozumiteľne, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok. Za spornú označil žalovaný aj výšku požadovanej náhrady finančného zadosťučinenia. Žalobkyňa nijako relevantne neodôvodnila výšku požadovaného finančného zadosťučinenia, ktoré určite nie je primerané.

4. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie listinami predloženými žalobkyňou, a to rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 7C/71/2014-35, zo dňa 04.08.2015, s vyznačenou právoplatnosťou a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 12Co/346/2017-144, zo dňa 30.11.2017 (č.l. 10 až 29). Z vykonaného dokazovania, resp. zo skutočností, ktoré medzi stranami neboli sporné, mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobkyňa ako dlžník a žalovaný ako veriteľ, uzavreli dňa 15.12.2011 zmluvu úvere číslo 601600051, na základe ktorej poskytol žalovaný žalobkyni úver vo výške 1.700,- eur. Žalobkyňa na základe zmluvy žalovanému uhradila celkovú sumu 6.846,27 eur, pričom poslednú splátku vo výške 5.618,27 eur uhradila v prospech žalovaného na základe písomnej výzvy zo strany žalovaného pod hrozbou exekučného konania. Žalobkyňa následne podala voči žalovanému žalobu, ktorou sa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia. Okresný súd Žiar nad Hronom rozsudkom sp. zn. 7C/71/2014-35, zo dňa 04.08.2015, zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 5.146,27 eur s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia. Okresný súd skonštatoval porušenie viacerých kogentných ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úverov, a to predovšetkým neuvedenie výšky ročnej percentuálnej miery nákladov v zmluve. Tiež skonštatoval, že odplata dohodnutá vo výške viac ako 96 % ročne je v príkrom rozpore s § 39 Občianskeho zákonníka. Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 12Co/346/2017-144, zo dňa 30.11.2017 a nadobudol právoplatnosť dňa 08.03.2019.

5. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa § 3 ods. 5 zákona č 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom a dospel k záveru, že nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie je dôvodný. Tento nárok žalobkyne vyplýva priamo z textu zákona. Uviedol, že podmienkou vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej vo vzťahu k spotrebiteľovi zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi. Túto podmienku žalobkyňa splnila, nakoľko úspešne uplatnila porušenie svojho práva na Okresnom súde v Žiari nad Hronom, ktorý konštatoval, že žalovaný porušil viacero povinností v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, žalovaným poskytnutý spotrebiteľský úver žalobkyni je bezúročný a bez poplatkov a žalobkyni priznal nárok na zaplatenie bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa sa tak úspešne domohla svojich práv, v dôsledku čoho bola povinná zaplatiť žalovanému výlučne istinu poskytnutého úveru. Žalobkyňa tak splnila základnú podmienku na vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s procesnou obranou žalovaného, že priznanie zadosťučinenia prichádza do úvahy len v prípade, ak porušenie práva nie je možné napraviť inak. Takýto záver zo zákona nevyplýva. Naopak, zákon explicitne konštatuje, že podmienkou na vznik nároku na primerané zadosťučinenie je výlučne úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa na súde. Súd prvej inštancie sa rovnako nestotožnil s obranou žalovaného, že rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom má dostatočný sankčný charakter. Súd prvej inštancie konštatoval, že aj keby to tak bolo, je táto skutočnosť irelevantná, nakoľko zákon priznáva spotrebiteľovi nárok na primerané zadosťučinenie bez ohľadu na to, aký charakter má rozhodnutie súdu, o ktoré spotrebiteľ svoj nárok opiera. Zároveň uviedol, že rozhodnutie Okresného súdu Žiaru nad Hronom v žiadnom prípade nemalo dostatočný sankčný charakter, nakoľko ním žalobkyňa len dosiahla zákonný stav, t. j. dosiahla, že nemusí platiť nezákonné úroky a poplatky. Išlo len o ochranu práv žalobkyne, ktoré nepredstavovalo pre žalovaného žiadnu sankciu. Súd prvej inštancie ako irelevantnú vyhodnotil aj obranu žalovaného, že žalobkyni nevznikla žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie finančného zadosťučinenia. Poukázal na to, že v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa nie je potrebné, aby takáto ujma vznikla, resp. aby spotrebiteľ musel jej vznik preukazovať; naopak, zákon predpokladá priamy nárok spotrebiteľa na finančné zadosťučinenie, a to práve preto, aby mal poškodený spotrebiteľ zjednodušené dôkazné postavenie. V tejto súvislosti súd prvej inštancie odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017, zo dňa 30.01.2019. Najvyšší súd v citovanom rozhodnutí konštatuje, že jedinou relevantnou podmienkou na vznik nároku spotrebiteľa je úspešné uplatnenie jeho práv na súde, a zároveň nie je vyžadovaný vznik konkrétnej ujmy na strane spotrebiteľa, pričom cieľom zákonodarcu bolo uľahčenie dôkaznej situácie spotrebiteľom. Súd prvej

inštancie uviedol aj, že z hľadiska vzniku nároku žalobkyne ako spotrebiteľa je rovnako irelevantné aj jej prípadné správanie sa pri vzniku zmluvného vzťahu, nakoľko toto správanie z už uvedených dôvodov nemá vplyv na jej právo domáhať sa primeraného zadosťučinenia.

6. Súd prvej inštancie následne pristúpil k rozhodovaniu o primeranej výške finančného zadosťučinenia. Pri rozhodovaní vychádzal z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/92/2021, zo dňa 30.06.2022, uverejneného v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod č. R48/2022, v zmysle ktorého pre priznanie práva na zadosťučinenie spotrebiteľa, ktorý úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, je rozhodujúcim kritériom primeranosť požadovaného zadosťučinenia; jeho konkrétnu výšku určuje súd úvahou so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu. Súd prvej inštancie na základe zváženia individuálnych okolností prípadu dospel k záveru, že žalobkyňou požadované finančné zadosťučinenie vo výške 1.544,- eur je primerané. Táto suma zodpovedá približne 90 % výšky úveru poskytnutého zo strany žalovaného. Súd prvej inštancie zohľadnil rozsah porušenia zákona pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý bol konštatovaný Okresným súdom Žiar nad Hronom. Súd prvej inštancie vychádzal tiež zo skutočnosti, že žalobkyňa musela svoje práva aktívne a dlhodobo brániť. Žalobkyňa pod hrozbou exekučného konania uhradila žalovanému celkovo až 6.846,27 eur, t. j. sumu štvornásobne prevyšujúcu poskytnutý úver. Žalobkyňa následne musela svoje práva brániť v súdnom konaní, a to na súdoch dvoch stupňov, pričom bezdôvodné obohatenie jej bolo vydané až v exekučnom konaní. Suma požadovaného odškodnenia predstavuje približne jednu tretinu sumy, ktorú žalobkyňa žalovanému zaplatila nad rámec poskytnutej istiny, čo súd prvej inštancie vyhodnotil ako primerané finančné zadosťučinenie. Po zvážení všetkých okolností tak súd prvej inštancie dospel k záveru, že suma vo výške 1.544,- eur, ktorá je nižšia ako poskytnutý úver, a zároveň predstavuje približne tretinu sumy, o ktorú sa snažil žalovaný na úkor žalobkyne obohatiť, predstavuje primerané finančné zadosťučinenie žalobkyne.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný odvolanie, nakoľko má za to, že v predmetnom sporovom konaní došlo k vade uvedenej v § 365 ods. 1 písm. f) CSP, teda, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a k vade uvedenej v ustanovnej § 365 ods. 1 písm. h) CSP, teda že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný neuznáva žalobkyňou vznesený nárok na finančné zadosťučinenie ani čo do dôvodu, ani čo do výšky. Žalovaný zdôrazňuje, že žalobkyňa nijakým relevantným spôsobom neodôvodnila vznesený nárok na finančné zadosťučinenie. Má za to, že žalobkyne finančné zadosťučinenie neprislúcha, nakoľko neexistuje žiaden relevantný dôvod na jeho priznanie. Žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie finančného zadosťučinenia, žalobkyne nevznikla. Poukazuje na skutočnosť, že ako môže byť poskytnutá dlžníkovi právna ochrana, keď sám je ten, kto ako prvý porušil svoje povinnosti, nakoľko si neplnil záväzky, ku ktorým pristúpil. Ďalej má za to, že ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa síce priznáva spotrebiteľovi právo domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia, avšak toto ustanovenie je potrebné vykladať reštriktívne. Pri rozhodovaní o tom či sa prizná primerané finančné zadosťučinenie a v akej výške je potrebné zohľadniť nielen úspešnosť toho-ktorého účastníka, ale aj iné okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad. Primerané finančné zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia. Žalovaný rešpektuje rozhodnutie Okresného súdu Žiar nad Hronom rozsudkom sp. zn. 7C/71/2014-35, zo dňa 04.08.2015 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 12Co/346/2017-144, zo dňa 30.11.2017, ktorým žalovaného zaviazal na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 5.146,27 eur s úrokom z omeškania. Žalovaný má za to, že rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom má dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej a generálnej prevencie. Žalovaný považuje vzhľadom na okolnosti prejednávaneho prípadu priznanú náhradu finančného zadosťučinenia za neprimerane prísnu a založenú na svojoľnom a arbitrárnom výklade práva. Na právny vzťah, ktorý vznikol na základe Zmluvy sa aplikujú ustanovenia zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov ako predpisu lex generalis vo vzťahu k zákonu o ochrane spotrebiteľa ako predpisu lex specialis. Z uvedeného vyplýva, že na právnu úpravu nemajetkovej ujmy spotrebiteľa zakotvenú inštitútom primeraného finančného zadosťučinenia sa primerane vzťahujú ustanovenia náhrady ujmy podľa Občianskeho zákonníka. Z uvedeného

potom vyplýva, že v prípade, ak osobitný právny predpis, ktorým je zákon o ochrane spotrebiteľa neupravuje výšku finančného zadosťučinenia v prípade vzniku nemajetkovej ujmy, súd je povinný aplikovať ustanovenie § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého výšku náhrady súd určí s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Žalovaný má za to, že konajúci súd je povinný na skutkový prípad aplikovať ustanovenie § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého výšku náhrady súd určí s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Žalovaný odmieta vyjadrenia žalobkyne, ktoré majú evokovať stav, že spôsobil svojim konaním žalobkyňu nemajetkovú ujmu, a preto pri posudzovaní svojho konania žiada dôslednú aplikáciu relevantných vnútroštátnych i európskych predpisov. V zákone o ochrane spotrebiteľa je okrem iného upravený zákaz nekalých obchodných praktík podnikateľov podľa smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES zo dňa 11.05.2005, o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu a ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 84/450/EHS, smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 (ďalej len „Smernica“). Podľa ods. 7 Smernice, posledná veta: „Pri uplatňovaní tejto smernice, najmä všeobecných ustanovení, je potrebné brať plne do úvahy okolnosti jednotlivého prípadu.“ Podľa ods. 18 Smernice, druhá veta: „V súlade so zásadou proporcionality a z dôvodu umožnenia účinného uplatňovania zamýšľanej ochrany vzala táto smernica za kritérium priemerného spotrebiteľa, ktorý je v rozumnej miere dobre informovaný, vnímavý a obozretný, pri zohľadnení sociálnych, kultúrnych a jazykových faktorov, ako ho vykladal Súdny dvor, obsahuje však i ustanovenia zamerané na zabránenie zneužívania spotrebiteľov, ktorých vlastnosti ich robia obzvlášť zraniteľnými voči nekalým obchodným praktikám. Pojem priemerného spotrebiteľa sa pritom nezakladá na štatistickom zistení. Vnútroštátne súdy a orgány budú musieť sami na základe vlastnej úvahy určiť, so zreteľom na judikatúru Súdneho dvora, typickú reakciu priemerného spotrebiteľa v danom prípade.“ Podľa čl. 2 písm. h) Smernice: „Odborná starostlivosť je úroveň špeciálnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od obchodníka pri jeho konaní voči spotrebiteľom, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi a/alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňujúcej sa v oblasti obchodníckej činnosti.“ Žalovaný má za to, že pri rozhodovaní o nároku žalobkyne je za účelom zabezpečenia spravodlivosti potrebné prihliadať na osobitné okolnosti prípadu. Pri rozhodovaní má súd vziať do úvahy aj konanie žalobkyne, ktorá sa domáha vydania finančného zadosťučinenia napriek tomu, že sama konala v rámci kontraktáčného postupu ľahostajne, keď svojim podpisom vyhlásila, že súhlasí s obsahom zmluvy o úvere, bola oboznámená so všeobecnými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úveru; nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Žalobkyňa svojim podpisom na Zmluve ďalej prehlásila, že si Zmluvu prečítala, že ju uzatvorila vážne, zrozumiteľne, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok. Podľa Rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn.: 9Co/343/2013 „Nedostatok vážnosti prejavu vôle je daný tým, že sa zdanlivo prejavuje vôľa, ktorá v skutočnosti neexistuje a ak by aj existovala, tak v inej kvalite, než to ukazuje jej prejav. K takýmto prejavom vôle patria predovšetkým úkony urobené pri hre, zo žartu a podobne. Dôkazné bremeno, pokiaľ ide o nedostatok vážnosti prejavu vôle, zaťažuje toho, kto konal bez tohto predpokladu platnosti právneho úkonu.“ Vážnosť vôle nie je možné zamieňať s ľahkovážnosťou spotrebiteľa. Niet pochyb o tom, že žalobkyňa je priemerným spotrebiteľom. Súdny dvor Európskej únie zadefinoval priemerného spotrebiteľa ako „v rozumnej miere pozorného a opatrného, bez nariadenia znaleckého posudku, či prieskumu verejnej mienky spotrebiteľov“ (z Rozsudku SDEÚ zo dňa 16.07.1998, sp. zn.: Gut Springenheide GmbH, Rudolf Tusky v. Oberkreisdirektor des Kreises Steinfurt - Amt für Lebensmittelüberwachung). V zmysle judikatúry Súdneho dvora Európskej únie bola táto definícia prenesená aj do sekundárneho práva Európskej únie, konkrétne do Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005, kde v bode 18. preambuly je stanovené, že „v súlade so zásadou proporcionality a z dôvodu umožnenia účinného uplatňovania zamýšľanej ochrany vzala táto smernica za kritérium priemerného spotrebiteľa, ktorý je v rozumnej miere dobre informovaný, vnímavý a obozretný, pri zohľadnení sociálnych, kultúrnych a jazykových faktorov.“ V dôsledku uvedenej definície nemožno hovoriť o nedostatku vážnosti vôle na strane žalobkyne, ktorá bola pri uzavieraní Zmluvy dobre informovaná avšak ľahostajná. Uvedenému konaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu priznaním finančného zadosťučinenia. Súčasná línia posudzovania priemerného spotrebiteľa sa výrazne posunula od jeho považovania za naivného a nepozorného, až sa postupom času vymedzil priemerný spotrebiteľ, na ktorého bola prenesená istá povinnosť aktivity, keď ESD uviedol, že od spotrebiteľa sa vyžaduje určité kontrolné úsilie, aby zistil, aký tovar vlastne kupuje.“ Žalovaný má za to, že nepostačuje všeobecná konštatácia funkcie primeraného finančného zadosťučinenia. Žalobkyňa neodôvodnila jasne a určito skutkové okolnosti týkajúce sa záväzkovoprávneho vzťahu medzi ním a žalovaným. Žalovaný poukazuje na skutočnosť, že žalobkyňa ani nijakým spôsobom netvrdila a nepreukázala, že si žalovaný nesplnil svoju poučovaciu

povinnosť voči nej. Žalobkyňa svojim podpisom prejavila svoj súhlas s tým, že bola osobitne poučená o jednotlivých náležitostiach Zmluvy. Žalobkyňa v konaní nepreukázala ani nevysvetlila, v čom má primeranosť finančného zadostiučinenia spočívať. Musia byť zohľadnené všetky okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad, teda, či v tomto prípade žalobkyňa utrpel nejakú morálnu ujmu, prípadne v akom rozsahu. Najvyšší súd Českej republiky uviedol: „Právní praxe i teorie jsou zajedno v tom, že nárok na přiměřené zadostiučinění je nárokem, jímž se reparuje ujma nemateriální povahy. Tento aspekt vyvěrá již z podstaty tohoto nároku, který se označuje jako zadostiučinění neboli satisfakce, aby se již v názvu zdůraznila jeho imateriální povaha.“ Podľa čl. 5 CSP „Zjavné zneužitie práva nepožíva právnu ochranu.“ Uvedené ustanovenie priznávajúce primerané finančné zadostiučinenie je potrebné interpretovať s prihliadnutím na účel zákona a všeobecné princípy súkromného práva. Ustanovenie § 3 ods. 5 ZoS je zákonným ustanovením s relatívne vágrou hypotézou. Predpoklady priznania finančného zadostiučinenia sú nasledujúce: porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej ZoS a osobitnými predpismi, úspešné uplatnenie porušeného práva alebo povinnosti, primeranosť zadostiučinenia, zodpovedná osoba, nemajetková ujma. Všetky vyššie uvedené predpoklady priznania finančného zadostiučinenia musia byť naplnené kumulatívne, t. j. nepostačuje naplnenie len niektorých z nich, ale musia byť naplnené všetky súčasne. Vágnosť pojmu „primeranosť“ umožňuje subjektívny výklad a v praxi spôsobuje aplikačné problémy. V zákone nie je bližšie konkretizované podľa akých kritérií sa má posudzovať, či je priznanie finančného zadostiučinenia primerané. Účelom predmetného ustanovenia je často deklarovaná generálna prevencia, ponímaná najčastejšie ako prostriedok zamedzenia zneužívania silnejšieho postavenia dodávateľa v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Inštitút primeraného finančného zadostiučinenia však nemá a nesmie slúžiť ako prostriedok ospravedľujúci ľahostajnosť spotrebiteľa, ktorý vstupuje do právneho vzťahu s dodávateľom bez toho, aby sa sám zaujímal o svoje povinnosti plynúce mu z existujúceho záväzkovoprávneho vzťahu. Žalovaný žalobkyňu nijakým spôsobom nenútil vstúpiť do záväzkovoprávneho vzťahu a vo väčšine prípadov žalovaný umožní sa so zmluvnými dojednaniami oboznámiť. Skutočnosť, že spotrebiteľ (žalobkyňa) neprejavuje absolútne žiaden záujem oboznámiť sa so zmluvnými ustanoveniami a pochopiť ich obsah nemôže byť automaticky na ujmu dodávateľa. Inštitút primeraného finančného zadostiučinenia nesmie slúžiť na duplicitné uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Primerané finančné zadostiučinenie ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry nesleduje reparačnú funkciu, tak ako je to v prípade náhrady škody. V prípade, ak bola spotrebiteľovi skutočne spôsobená ujma sa do popredia dostáva kompenzačná funkcia (restitutio in integrum), t. j. navrátenia do predošlého stavu. Žalovaný považuje finančné zadostiučinenie priznané žalobkyňe za poskytujúce ochranu a ospravedľujúce ľahostajnosť žalobkyne. Takto priznané finančné zadostiučinenie nie je možné považovať za žiadnych okolností za primerané a spravodlivé. Určenie konkrétnej výšky je síce vo výlučnej kompetencii všeobecných súdov, ktoré sú povinné individuálne posúdiť každý jednotlivý prípad s ohľadom na kritériá stanovené v zákone, avšak tieto sú povinné priznať výšku finančného zadostiučinenia aj riadne odôvodniť s poukazom na nemateriálnu ujmu, ktorá spotrebiteľovi vznikla. Žalovaný cituje: „Právní praxe i právní teorie jsou zajedno v tom, že nárok na přiměřené zadostiučinění je nárokem, jímž se reparuje újma nemateriální povahy. Tento aspekt vyvěrá již z podstaty tohoto nároku, který se označuje jako zadostiučinění neboli satisfakce, aby se již v názvu zdůraznila jeho imateriální povaha. Ve formě zadostiučinění, jako prostředku satisfakčního, není možno proto brát ohled na prvky, které mají materiální povahu, poněvadž materiální reparaci tento právní prostředek ochrany proti nekalé soutěži neslouží. Nárok na přiměřené zadostiučinění je dále nárokem, který má převážně, popř. výlučně objektivní charakter. Dovojuje se, že je nárokem „objektivním, který není vázán na naplnění jakýchkoli subjektivních podmínek“ (Štenglová, I., Plíva, S., Tomsa, M. a kol.: Obchodní zákoník, komentář, 7. vydání, C. H. Beck 2002, str. 148). V rozsudku ze dne 25. 3. 1998 sp. zn. I. Odon 45/97 Nejvyšší soud dovodil, že „přiměřenost výše peněžního zadostiučinění musí být posuzována jak z objektivních, tak subjektivních hledisek“ (srov. též Faldyna, F. a kol. - autor příslušné části Hajn, P.: Obchodní zákoník s komentářem, I. díl, Codex 2000, str. 143.) V každém případě jsou subjektivní momenty z hlediska výše přiměřeného zadostiučinění pouze momenty doplňkovými.“ (Rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29 Odo 652/2001, zo dňa 18.09.2002). „Výše soudem přiznaného zadostiučinění musí odpovídat výši přiznaného zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích shodují a významnější odchylka je v tomto směru možná jen tehdy, bude-li též soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna. Neshledá-li soud takový případ, který by se v podstatných znacích shodoval s projednávanou věcí, je třeba provést srovnání s jinými případy náhrad nemajetkové újmy. Soud přitom neopomene uvést podstatné společné a rozdílné znaky a v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlit, jakým způsobem se tyto společné a rozdílné znaky promítly do výše stanoveného zadostiučinění, t. j. z jakého důvodu je přiznané zadostiučinění přiměřené ve srovnání s jiným zadostiučiněním přiznaným

z jiného právního důvodu. Nebude-li možné postupovat ani podle jiného případu náhrady nemajetkové újmy, je třeba stanovit přiměřené zadosťučinění v takové výši, která bude odpovídat ekonomické realitě České republiky a tomu, co by obecně bylo vnímáno jako spravedlivé (např. s ohledem na cenovou úroveň nebo výši průměrné mzdy).“ (Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 30 Cdo 1747/2014). Nejvyšší soud České republiky špecifikoval, že nebezpečie vzniku ujmy musí byť reálne, nie vyšpekulované a zároveň rozsah tejto ujmy by nemal byť zanedbateľný. (Rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32 Cdo 139/2008, zo dňa 29.04.2008). Podľa žalovaného priznanie primeraného finančného zadosťučinenia každému subjektu, t. j. aj subjektu spravajúcemu sa ľahostajne v žiadnom prípade nemožno chápať ako pozitívne preventívne pôsobenie. Práve naopak, takýto postup v aplikačnej praxi súdov by mal za následok ľahostajnosť každého spotrebiteľa, ktorý dôverujúc bezhraničnej ochrane súdov, bude vstupovať do akéhokoľvek právneho vzťahu bez toho, aby sa spoliehal aj na vlastný úsudok.

8. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že uplatnený nárok je plne v súlade so zákonným ustanovením nároku spotrebiteľa na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle ustanovenia § 3 ods. 1 písm. e) zákona č. 108/2024 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, k čomu po vykonanom dokazovaní dospel aj súd prvej inštancie. Žalobkyňa poukazuje na ustálenú prax najvyšších súdnych autorít, konkrétne na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30.1.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017, podľa ktorého: „Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Žiadnu inú podmienku, aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje.“ Čo sa týka primeranosti výšky primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyňa odkazuje v celom rozsahu na rozsudok súdu prvej inštancie (bod 13. odôvodnenia rozsudku), v ktorom súd výšku priznaného primeraného finančného zadosťučinenia aj náležite a presvedčivo odôvodnil.

9. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

10. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania riadne a správne ustálil skutkový stav veci, vec správne právne posúdil a dospel ku správne záveru o dôvodnosti návrhu. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia a v reakcii na argumenty uvedené v odvolaní odvolací súd uvádza, že žalobkyňa si uplatňuje nárok v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., podľa ktorého proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Podľa poslednej vety daného ustanovenia podmienkou na uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je, že spotrebiteľ úspešne na súde uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. V danom prípade nastala táto skutočnosť, keď ako uviedol aj súd prvej inštancie, žalobkyňa úspešne na súde bránila porušenie práva v konaní pred Okresný súd Žiar nad Hronom sp. zn. 7C/71/2014-35, ktorý zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 5.146,27 eur s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia. Okresný súd skonštatoval porušenie viacerých kogentných ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úverov, a to predovšetkým neuvedenie výšky ročnej percentuálnej miery nákladov v zmluve. Tiež skonštatoval, že odplata dohodnutá vo výške viac ako

96 % ročne je v príkrom rozpore s § 39 Občianskeho zákonníka. Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 12Co/346/2017-144, zo dňa 30.11.2017 a nadobudol právoplatnosť dňa 08.03.2019. Teda právo na primerané finančné zadosťučinenie žalobkyni vzniklo.

11. Súd ďalej musí posúdiť, či suma ktorú si žalobkyňa uplatňuje je primeraná. Žalovaným uvádzaná argumentácia, že súd mal aplikovať aj ustanovenie § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého výšku náhrady súd určí s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy, neobstojí. Závažnosť ujmy nie je podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľov, ktorého aplikácia ako lex specialis sa uplatňuje na daný prípad, podmienkou k úspešnému uplatneniu primeraného zadosťučinenia. Správne súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/92/2021, ktorý ustálil, že pre priznanie práva na zadosťučinenie spotrebiteľa, ktorý úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z. <<https://app.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mrqga3v6mrvga&refSource=text>> o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. <<https://app.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mjzheyf6mzxgi&refSource=text>> o priestupkoch v znení neskorších predpisov, je rozhodujúcim kritériom primeranosť požadovaného zadosťučinenia; jeho konkrétnu výšku určuje súd úvahou so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu. V odôvodnení daného rozhodnutia sa uvádza: "Najvyšší súd v uznesení z 30. januára 2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017 <<https://app.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=njzwwxzsgaytoxzwmsng6xzrgi3q&refSource=text>> (napadnuté odvolacie rozhodnutie je z 15. júla 2020, pozn.) sa v rámci podaného dovolania zaoberal (aj) právnou otázkou, či možno priznať primerané finančné zadosťučinenie spotrebiteľovi podľa § 3 <<https://app.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mrqga3v6mrvgaxhaylsmftxeylgfuzq&refSource=text>> ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. bez toho, aby bola v konaní preukázaná existencia a výška vzniknutej ujmy a bez toho, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy. Vo svojich nosných záveroch v tejto súvislosti uviedol: „Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z. z. <<https://app.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mrqga3v6mrvga&refSource=text>> je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/389/2015 <<https://app.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=njzwwxzsgaytkxzwl5rwi327gm4ds&refSource=text>>). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia... Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy. Odvolací súd v tejto časti žaloby správne vec po právnej stránke posúdil, keď vychádzal zo záveru, že zákon pre priznanie finančného zadosťučinenia žiadne osobitné podmienky

nestanovuje ... Vo vzťahu k tejto otázke možno uzavrieť, že v prípade žaloby spotrebiteľa o primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 <<https://app.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mrqga3v6mrvqaxhaylsmftxeylqfuzq&refSource=text>> ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľ v tomto konaní preukazoval existenciu a výšku vzniknutej ujmy.“ Odvolací súd s poukazom na dané rozhodnutie Najvyššieho súdu SR potom musí konštatovať, že súd prvej inštancie správne postupoval, keď ustálil, že predpokladom vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. je iba úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej uvedeným zákonom alebo osobitnými predpismi a nevyžaduje sa aj preukázanie ujmy. Či uplatnená suma zadosťučinenia je primeraná, je na úvahu súdu. Konkrétnu výšku určuje súd úvahou so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu. Súd prvej inštancie odôvodnil aj prečo považoval výšku 1.544,- eur za primeranú a odôvodnil ju okolnosťami prípadu. Poukázal na to, že bolo konštatované hrubé porušenie práv spotrebiteľa pri dojednaní zmluvy zo strany žalovaného, poukázal na konanie žalovaného odporujúce dobrým mravom s ohľadom na dojednanú výšku odplaty pri poskytnutí úveru. Poukázal aj na výšku celkového bezdôvodného obohatenia, teda sumy, ktorú žalobkyňa uhradila žalovanému, hoci na to nebol daný právny nárok. Žalobkyňa žiadala primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.544,- eur, čo predstavovalo 30 % zo sumy bezdôvodného obohatenia. Odvolací súd nezhliadol žiaden dôvod, žiadnu takú okolnosť, ktorá by mohla znamenať priznanie nižšieho finančného zadosťučinenia oproti priznanému súdom prvej inštancie. Úvaha súdu prvej inštancie o primeranosti finančného zadosťučinenia v danom prípade je odôvodnená jasne, zrozumiteľne a nie je dôvod zo strany odvolacieho súdu do danej úvahy zasahovať. Súd prvej inštancie zodpovedal v podstate už vo svojom rozhodnutí aj argumenty žalovaného, ktoré uvádza v odvolaní. Správne uviedol, že skutočnosť, že žalobkyňa podpísala zmluvu, slobodne a vážne a bola s ňou pred podpisom oboznámená, nie je okolnosťou, ktorá by mohla mať vplyv na nepriznanie finančného zadosťučinenia. Nemôže byť spotrebiteľovi na ujmu, že mu bola zo strany veriteľa predložená na podpis zmluva, ktorá obsahovala neprijateľné, či neplatné zmluvné podmienky, ani to, že práve žalovaný zneužil svoje postavenie a využil nekalé obchodné praktiky, čo bolo konštatované v rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom. (poskytnutie úveru žalobkyni ako živnostníkovi, hoci žalobkyňa bola už na dôchodku a úver reálne nemala v úmysle brať ako živnostník, ale ako spotrebiteľ - fyzická osoba). Spotrebiteľ navyše podpisuje formulárovú zmluvu, ktorej obsah nemôže ovplyvniť a je na zodpovednosti veriteľa, aby jeho zmluvy boli tak koncipované, že nebudú obsahovať neprijateľné podmienky. Nemožno sa preto odvolávať na ľahostajnosť žalobkyne, ako uvádza žalovaný v odvolaní. Ak zmluva neprijateľné podmienky obsahuje, ak veriteľ uplatní nekalé obchodné praktiky a spotrebiteľ úspešne uplatní svoje právo na súde z neplatnej, či neprijateľnej zmluvnej podmienky, či použitia nekalých obchodných praktík, musí veriteľ znášať za to sankcie. Jednou takouto sankciou je aj uplatnenie práva podľa ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. na primerané finančné zadosťučinenie.

12. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, a preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

13. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Nakoľko odvolací súd odvolaniu žalovaného nevyhovel a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, má žalobkyňa v odvolacom konaní plný úspech a vznikol jej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

14. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 Ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).